

Els humoristes catalans expliquen als soldats de l'Exèrcit de la República l'acudit que els ha fet més gràcia

Respostes dels dibuixants Narro i Planas Bach

JOSEP NARRO

El prestigiós dibuixant ens escriu:
«L'acudit és del genial caricaturista marsellès, Honoré Daumier (1808-1879) adaptat a l'idioma català, i, naturalment, vestit com és costum ara i encarnat per contemporanis nostres.»

—Com s'entén: Compro el vostre diari, i no trobo pas les notícies d'avui!
—Ho heu de comprendre: és que les notícies d'avui les portava el diari d'ahir.»

M. PLANAS BACH

Heu's ací el que ens conta aquest escriptor doblat de dibuixant i de músic:
«El Marius de Marsella, va a París. Com que no és un viatge que emprengui cada dia i com que li agrada fer les coses ben fetes, compra bitllet de primera classe.»

En el departament només són ell i un anglès que llegeix el diari. En Marius està de molt bon humor i busca conversa al seu company. Però aquest segueix llegint malgrat les repetides temptatives del Marius que a l'últim ho deixa córrer i s'ensopeix en un recó.

Passa un quart i el Marius esclata en una riallada que fa tremolar els vidres.

L'anglès tot esperat li pregunta què li passa.

—Res, home, res. Com que vostè no ha acceptat la meua conversa m'he posat a contar-me acudits jo mateix. Ara acabava de contar-me'n un de nou que encara no coneixia i m'ha fet tanta gràcia que no m'he pogut contenir.»

AMIC

Publicació quinzenal per a esplai del soldat català de l'Exèrcit de la República editada pels Serveis de Cultura al Front del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.
Adreça: Avinguda del 14 d'Abril, 411, 1r. — Tel. 72006 — BARCELONA
Núm 5. Segona quinzena de març del 1938

SORTINT DE LA PRESÓ

—Bé, ja heu complert la condemna. Suposo que la vostra estada a la presó us haurà servit d'escarment.

—Ja ho crec! poden estar ben segur que una altra vegada no m'atraparen tan fàcilment.

LA PASSIÓ DEL JOC

En els bons temps dels globus del Turó-Parc, dos jugadors empedernits s'hi van voler enfilir, i quan van ésser a una alçada de dos mil metres van caure de la cistella.

Mentre anaven donant tomballons en l'aire un d'ells cridà a l'altre:

—Van jugades cent pessetes a veure qui arriba primer a terra?

—Van!

EN UNA ESCOLA RURAL

—A veure, Joanet: quin és el moment oportú per collir les pomes?

—Quan el gos està fermat, senyor mestre.

ANUNCI AMERICA

He perdut una bonica bota de muntar. Tinc l'altra. Compro o venc.

EN UN BALL

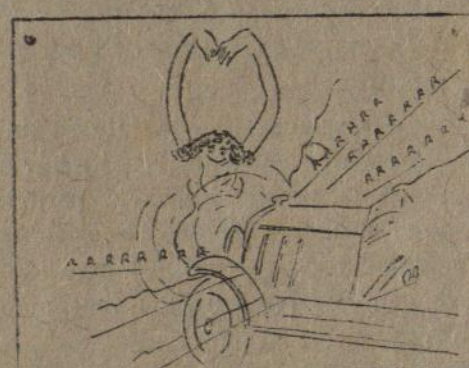
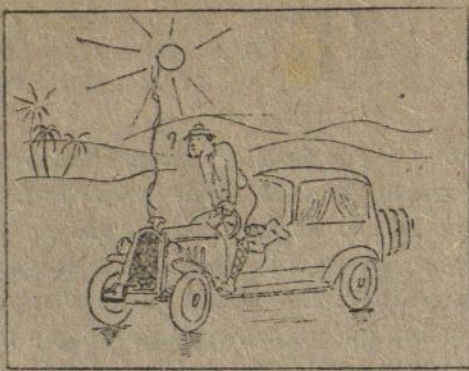
Una senyora de certa edat diu a una amiga seva:

—Has vist aquell senyor que ha estat enraonant tanta estona amb mi?

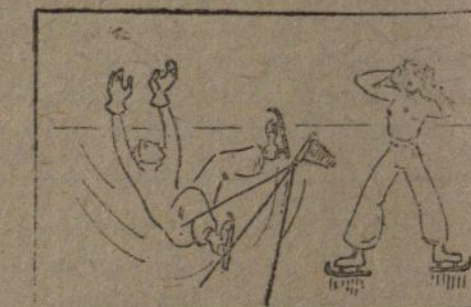
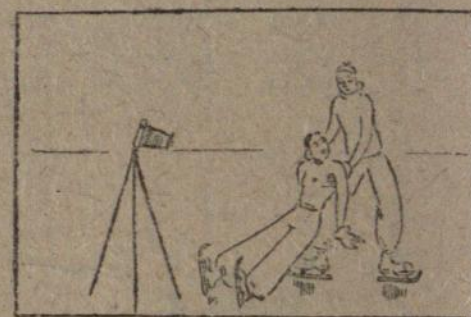
—Sí.

—Penes estava fent-me l'amor. Saps qui és?

—Un antiquari.

Una panne en el desert o utilitat de la dansa del ventre

La fotografia en el gel